

Bridžová dovolenka v Pörtschachu

Těžko říct, jak moc bych litovala, kdybych se nenechala Martinem Melčákem pouhý týden před cvičným turnajem Josefi-Turnier v rakouském Pörtschachu přesvědčit, abych se ho zúčastnila. Podobně jako ostatní jsem totiž nechtěla zameškat další dny ve škole, ale vzhledem k tomu, že se jednalo o čtvrtek a pátek z maturitního týdne, nakonec i rodiče po nesnesitelně dlouhém přemlouvání svolili.

Ve čtvrtek 22. května o půl šesté ráno jsme již celí nadšení a ospalí seděli ve vlaku a mířili do Prahy, kde jsme se setkali s týmovými spoluhráči Milanem Macurou a Michaelou Mandysovou. Poté jsme zamířili autem na jih Rakouska směř Pörtschach am Wörthersee (Vrbské jezero). Dojeli jsme v přijatelný čas, měli jsme nějakou tu volnou chvíli, abychom se ubytovali v jednom soukromém hotýlku (jednom z mnoha, jedná se o turisty hojně vyhledávanou lokalitu), a vydali jsme se do hrací místnosti (Congress Center Pörtschach).

Vyslechli jsme si úvodní proslov organizátorů, zatleskali jsme po vzoru ostatních (neměli jsme nejmenší tušení, o čem se mluvilo) a pustili jsme se do hraní. Po cestě nás únava zmáhala natolik, že jsme neměli sílu vymýšlet při kartách žádné hlouposti a po prvním dni jsme se usadili v čele tabulky. V pátek jsme bohužel s Melmenem spali (až na chvíli u snídani) do 1 odpoledne, zatímco Milan s Mandy se zúčastnili meetingu vyšší bridžové vrstvy, takže jsme při večerní druhé části byli natolik odpočatí, že nám nechyběla energie ani na 'přemyslení' mnoha partií. Vysoké prohry a těsné výhry nás odsunuly z medailových pozic, doufali jsme, že dosáhneme nějakých úspěchů alespoň při párovém turnaji, probíhajícím v sobotu večer a v neděli odpoledne.

Sobota dokázala, jakou chybu dělají ti, kteří pohrdají bridžem. Nejenom že se jedná o skvělý sport, báječnou partu a četné akce v zahraničí - ukázalo se, že například v Pörtschachu lze strávit i při bridžovém výjezdu den a la relax. Ráno Milan zařídil něco, čemu by se dalo říkat 'snídani do postele'. Plánovali jsme, kam bychom se mohli podívat, navštívili jsme turistické informace a za asi 30°C horka jsme si udělali procházku po promenádě kolem Vrbského jezera. Podívovali jsme se luxusním hotelům a penzionům, příjemným restauracím a venkovním posezením, odkud nás nikdo nevyháněl, i když jsme nebyli hosty a seděli tam se zmrzlinou. Hluboké uvědomění - nejsme v České republice. Namísto holubů prahnoucích po občerstvení nás obšťastňovala hejna vrabců - zkrátka ráj na Zemi.

Abychom získali další neuvěřitelné zážitky, kterými bychom se mohli následně chlubit ve škole, zajeli jsme i k nedávno postavené nejvyšší dřevěné rozhledně světa (100m) - Pyramidenkogel. Nachází se na kopci, takže výhled je opravdu neskutečný. Kromě toho jí vede i nejvyšší krytý tobogán v Evropě. Během cesty na rozhlednu a zpět jsme se navíc mohli pokochat přípravami na tradiční největší tuningový sraz koncernových aut (reportáž na Novinky.cz). Předbridžový čas jsme zakončili hodinovou projíždkou na šlapadle - opalovačkou a koupačkou. Ke správnému nahození do formy jsme si zahráli Dámu na velké šachovnici v tamějším parku a pak už jsme zamířili kolem nesčetných obchodů s oblečením a suvenýry do hrací místnosti.

Párový turnaj se vyznačoval velice kvalitními prvky rakouského nekvalitního klubového bridže. S Melmenem jsme měli bilanci zhruba 4-5 čistých nul na 30 partií - v ČR by to znamenalo totální bridžový debakl, v Rakousku ‚pouhých‘ 57% po sobotním 1. kole. Je pravda, že vzhledem k atraktivnímu okolí se všechny turnaje odehrávají až večer, takže únava se projevuje, i přesto však mohl být náš výkon o něco lepší.

V neděli jsme vstali právě na oběd, rozloučili se s hostiteli a s věcmi opustili hotýlek. Doufali jsme, že ho nevidíme naposledy a ukázalo se, že opravdu ne - nejmenovaný člen české výpravy si totiž zapomněl pyžamo, takže jsme se vraceli. V 1 hodinu začínalo 2. kolo párového turnaje. Opět jsme dosáhli ‚úctyhodného‘ výsledku nad 57%, takže jsme se umístili na 11. místě z 60 párů. Milan s Mandy skončili 5. a získali základní cenu (80€), proto jsme se my mohli radovat ze 70€ za ‚beste ausländler paar‘. Lítostivě jsme zatleskali prvním třem umístěným, kteří vyhráli 700€, 400€ a 250€, a pro naši potěchu jsme se alespoň stavili v Burger Kingu na zdravý oběd.

Do Prahy jsme přijeli kolem půl jedné ráno. Vzhledem k tomu, že nikdo z nás nepostrádá zdravý rozum, rozhodli jsme se, že nejchytřejší bude přenocovat a do Havířova jet vlakem až v pondělí ráno. Posunutí denního režimu nám příliš neprospělo, ale ráno jsme se díky budíku dokázali vzbudit UŽ v 6:45 a odcestovat domů. Na školu jsme ten den zanevřeli.

Pro mě znamenal tento prodloužený víkend skutečně nepopsatelný zážitek, a to i díky Milanovi a Mandy, kteří pokryli většinu nákladu, takže jsme si do Rakouska jeli prakticky pouze vydělat. Objevila jsem další místo, kam se s bridžem budu ráda vracet. Ale dveře jsou otevřené i pro další juniory. Rakouský bridž bohužel postrádá juniorské nadšení pro místní akce, svaz získává podporu pro reprezentanty hrající na mistrovstvích Evropy a dalších zahraničních akcích. S mladými vycházejícími hvězdami však chtějí strávit nějaký čas u bridže i dospělí hráči, když právě z jejich kapsy pochází mnohé finanční příspěvky, což však junioři a dorostenci nerespektují. I proto organizátoři pozvali na tuto akci tým z České republiky, aby turnaj svou přítomností osvěžila alespoň mládež ze zahraničí. Prezidenti svazů se rozhodli podnítit spolupráci i do dalších let a přislíbili zařídít vše potřebné (vklady a ubytování zdarma,...). A nyní stačí pouze trocha času a chuť českých hráčů. Vždyť se jedná o naprosto luxusní příležitost!

Lucie Kohutová, 5.A